

II Cz 77/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO. Barbara Mokras

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko Powiatowi O.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 3 grudnia 2013 r. sygn. akt I C 2412/13

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim oddalił wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie adwokata z urzędu.

W uzasadnieniu podał, że sytuacja materialna i rodzinna powódki pozwala jej na uiszczenie kosztów sądowych a nadto uznał, że udział w sprawie adwokata jest zbędny.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła powódka wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia i zwolnienie ich od kosztów sądowych w całości lub w części oraz o ustanowienie dla niej adwokata z urzędu, podając w uzasadnieniu, że nie stać jej na poniesienie kosztów z tego tytułu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zwolnienia od kosztów sądowych, zgodnie z art. 102 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398) może się domagać osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Natomiast zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.p.c. strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego a osoba fizyczna, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Zgodnie z § 5 art. 117 k.p.c. sąd

uwzględni wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, jeżeli udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie uzna za potrzebny.

W przedmiotowej sprawie składająca wniosek o zwolnienie od kosztów powódka nie wykazała, że nie jest w stanie ich ponieść. Podkreślić bowiem należy, że to na wnioskodawcy spoczywa ciężar wykazania zasadności złożonego przez siebie wniosku.

Powódka podała, że otrzymuje łącznie 2.700 zł. miesięcznie (1.300 zł. emerytura i 1.400 zł. przychód z tytułu wynajmu) i nie ma nikogo na utrzymaniu. Uznać więc należy, że słuszne jest stanowisko sądu pierwszej instancji, iż wniosek powódki o zwolnienie ich od kosztów sądowych nie jest zasadny. Podkreślenia wymaga okoliczność, że instytucja zwolnienia od kosztów sądowych stanowi w istocie pomoc państwa dla osób, które z uwagi na ich trudną sytuację materialną nie mogą uiścić kosztów bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania dla siebie i rodziny. Ubiegający się o taką pomoc winien więc w każdym wypadku poczynić oszczędności we własnych wydatkach, do granic zabezpieczenia koniecznych kosztów utrzymania siebie i rodziny. Dopiero gdyby poczynione w ten sposób oszczędności okazały się niewystarczające – może zwrócić się o pomoc państwa (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24.09.1984 r. II CZ 104/84, Lex 8623). Ponadto, jak wskazał Sąd Najwyższy, dla wydatków związanych z prowadzeniem procesu strona powinna znaleźć pokrycie w swych dochodach przez odpowiednie ograniczenie innych wydatków nie będących niezbędnymi dla utrzymania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.07.1980 r. I CZ 99/80, Lex 8257).

Zgodzić się też należy z sądem pierwszej instancji, że udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie nie jest powódce potrzebny. Potrafi ona wyartykułować swoje stanowisko, występowała już też z inną sprawą, w której brała udział a nadto, jak wynika z powyższego nie można uznać, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

W świetle powyższego uznać należy, że zażalenie powódki nie jest uzasadnione i na mocy art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. należało postanowić jak wyżej.